

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 938

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 380 din 18 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal	2-3
Decizia nr. 420 din 23 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.....	4-6
Decizia nr. 468 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală	7-8
Decizia nr. 549 din 7 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă din 1865.....	9-11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
847. — Hotărâre pentru aprobarea Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate sau deținute de Ministerul Finanțelor Publice și de instituțiile aflate în subordinea acestuia și termenele de clasificare aferente	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.666. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aprobarea modelului și conținutului formularelor și documentelor utilizate în activitatea de verificare documentară	12-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380 din 18 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Onos și de Boris Netcov în Dosarul nr. 47.515/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.053D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât, pe de o parte, se solicită dezlegarea unei probleme de drept cu privire la încadrarea juridică în cazul pluralității de infractori în vederea comiterii infracțiunii de contrabandă, iar, pe de altă parte, se solicită stabilirea încadrării juridice a faptelor pentru care au fost trimiși în judecată autorii excepției. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, în care a fost examinată modalitatea de incriminare potrivit dispozițiilor art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, respectiv art. 274 din Legea nr. 86/2006, și s-a stabilit că acestea sunt în acord cu normele constituționale, aparținând politiciii penale a statului modalitatea de incriminare a faptelor penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 47.515/3/2015, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Constantin Onos și de Boris Netcov într-o cauză penală în care aceștia au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor

de constituire a unui grup infracțional organizat (în varianta normativă a constituirii), prevăzută de art. 367 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal, contrabandă, prevăzută de art. 270 alin. (2) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 86/2006, coroborat cu art. 274 din Legea nr. 86/2006, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, toate în concurs real și formal, prevăzută de art. 38 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii susțin, în esență, că, din cronologia textelor de lege reținute în sarcina lor, rezultă că acestea se raportează la o suprapunere de incriminare între cele două modalități care acoperă pluralitatea de infractori, respectiv pluralitatea organizată, preconstituită stabilită în legea specială și pluralitatea ocazională, care, în dispozițiile Codului vamal, capătă o incriminare distinctă în alin. (3) al art. 270 din Codul penal. Arată că, în speță, pentru același act material, activitatea infracțională a primit două încadrări juridice distincte, o dată fiind calificată drept o pluralitate preconstituită, în sensul că face parte din acțiunea infracțională desfășurată în cadrul grupului infracțional compus din cel puțin trei persoane, iar, pe de altă parte, se discută despre o pluralitate ocazională, așa cum este stabilită în dispozițiile art. 274 din Legea nr. 86/2006, realizată de cel puțin două persoane. Solicită instanței de control constituțional să pronunțe o decizie interpretativă în sensul de a stabili că, în cazul pluralității de infractori, în vederea comiterii infracțiunii de contrabandă, normele care reglementează această instituție sunt constituționale numai în măsura în care nu permit aplicarea concomitentă a dispozițiilor art. 367 alin. (1) și a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006, fără ca acestea să poată fi aplicate simultan pentru aceeași acțiune ilicită a infracțiunii prevăzute de art. 270 din Legea nr. 86/2006.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepțiile invocate de inculpați nu sunt întemeiate, întrucât aspectele invocate reprezintă chestiuni de politică penală a statului. Elaborarea de legi, printre care și Codul penal, este atributul Parlamentului, acesta fiind singurul organ abilitat să stabilească conținutul normelor de incriminare, formele și modalitatea răspunderii penale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 274 din Legea nr. 86/2006: „*Faptele prevăzute la art. 270—273, săvârșite de una sau mai multe persoane înarmate ori de două sau mai multe persoane împreună, se pedepesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal: „(1) *Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.* (2) *Când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorii excepției invocă încălcarea atât a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, ale art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3), potrivit cărora părțile au dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12), potrivit cărora nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, și ale art. 24 privind dreptul la apărare, cât și a dispozițiilor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, ci sunt nemulțumiți, în realitate,

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României și ale art. 367 alin. (1) și (2) din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Onos și de Boris Netcov în Dosarul nr. 47.515/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

de modul de interpretare și aplicare a acestor dispoziții de lege de către organele judiciare. Or, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că nu este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele ce țin de aplicarea legii de către organele judiciare (Decizia nr. 1.402 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 406 din 9 iunie 2011, Decizia nr. 785 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 3 februarie 2016, paragraful 17, Decizia nr. 145 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, paragraful 19, și Decizia nr. 698 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2017, paragraful 23).

13. Curtea a reținut, totodată, că a răspunde criticilor autorilor excepției într-o atare situație ar însemna o ingerință a instanței de control constituțional în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege (Decizia nr. 598 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 19 iulie 2012, Decizia nr. 149 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 14, Decizia nr. 332 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 16 august 2017, paragraful 14, Decizia nr. 421 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 26 septembrie 2017, paragraful 13, Decizia nr. 466 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 27 septembrie 2017, paragraful 16, Decizia nr. 735 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 martie 2018, paragraful 18, Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018, paragraful 22, Decizia nr. 783 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 26 martie 2018, paragraful 16, și Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 21).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 420

din 23 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Gheorghe Bunea Stancu în Dosarul nr. 1.614/91/2015 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 511D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017, întrucât acestea nu au făcut parte din dreptul pozitiv, sens în care se invocă și Decizia nr. 108 din 7 martie 2017. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, apreciind că decizia Curții Constituționale nu ar avea nicio incidență asupra cauzei pentru că excepția este invocată în legătură cu art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017, text care nu are legătură cu soluționarea cauzei. Totodată, se fac referiri la regimul constituțional al ordonanței de urgență, invocându-se în acest sens și Decizia nr. 308 din 7 mai 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 328/A din 22 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 160/44/2018, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Gheorghe Bunea Stancu într-o cauză în care autorul excepției de neconstituționalitate a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal. Excepția a fost respinsă ca inadmisibilă de către instanța de fond, iar Curtea Constituțională a fost sesizată ca urmare a admiterii recursului formulat, în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 și art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000 sunt neconstituționale, întrucât, spre deosebire de legi, ordonanțele adoptate de Guvern nu pot intra în vigoare la o dată ulterioară prevăzută în textul lor. Astfel, dacă în privința legilor, art. 78 din Constituție permite o asemenea posibilitate, în privința ordonanțelor art. 108 alin. (3) nu permite intrarea în vigoare la o dată ulterioară, peste cele 3 zile de la data publicării ordonanței în Monitorul Oficial al României. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 61 din 7 februarie 2017 și nr. 64 din 9 februarie 2017.

6. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Se arată că, în realitate, sunt criticate, pe lângă art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017, prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, și nu cele ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000. Cu privire la aceste texte, care, în opinia instanței *a quo*, formează obiectul excepției de neconstituționalitate, se arată că art. 115 alin. (5) din Constituție stabilește că ordonanța de urgență intră în vigoare numai după depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României. Interpretând *per a contrario* această dispoziție rezultă că ordonanța de urgență nu poate intra în vigoare înainte de publicarea și depunerea sa la Camera competentă, dar poate intra în vigoare la o dată ulterioară prevăzută în cuprinsul ei, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții.

8. Se mai menționează că autorul excepției de neconstituționalitate tinde, prin critica sa, la modificarea textelor legale pe o altă cale decât cea normală, Curtea Constituțională neavând competența modificării legilor și ordonanțelor. O atare competență revine Parlamentului și, în anumite condiții, Guvernului.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că textele criticate sunt constituționale. Se arată că soluția legislativă criticată a fost consacrată pentru a se da expresie ficțiunii juridice, în virtutea căreia autoritățile publice presupun cunoașterea legii de către toți cei cărora li se adresează; data intrării în vigoare a normei juridice trebuie să fie o dată certă, data publicării actului normativ sau o dată expres reglementată și ulterioară acesteia. Legiuitorul a făcut astfel distincție între momentul publicării legii și momentul intrării acesteia în vigoare, stabilind că aceste momente diferă, tocmai pentru a oferi destinatarilor legii o garanție în plus cu privire la stabilitatea cadrului normativ, noile legi sau evenimentele legislative neputând fi anticipate de către destinatarii legii, încât aceștia să își poată regla conduita într-un interval rezonabil de timp. Se invocă, în sensul constituționalității textului criticat, punctul de vedere exprimat de Avocatul Poporului și reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 927 din 6 iulie 2010.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul actului de sesizare, îl constituie dispozițiile art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 1 februarie 2017, și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

14. Curtea observă că art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 este criticat prin prisma faptului că a reglementat intrarea în vigoare a dispozițiilor art. I din aceeași ordonanță de urgență într-un termen de 10 zile de la publicarea ordonanței de urgență în Monitorul Oficial al României. Întrucât autorul excepției de neconstituționalitate a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, infracțiune reconfigurată de art. I pct. 3 din ordonanța

de urgență, Curtea reține că critica de neconstituționalitate vizează art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017. Totodată, Curtea observă că instanța judecătorească a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, în condițiile în care autorul excepției a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 24/2000 — text care se referă la intrarea în vigoare a legilor și a ordonanțelor de urgență. În realitate, textul criticat este art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, care se referă la intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență. Prin urmare, având în vedere faptul că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat cu valoare de principiu că, în exercitarea controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional trebuie să țină cont de voința reală a părții care a ridicat excepția de neconstituționalitate, pentru că, în caz contrar, ar fi ținută de un criteriu procedural strict formal, respectiv indicarea formală de către autorul excepției a textului legal criticat (în acest sens, Decizia nr. 775 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.006 din 18 decembrie 2006, sau Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012), Curtea reține drept obiect al excepției dispozițiile art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 și ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, care au următorul cuprins:

— Art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017: „(2) Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, *cu excepția prevederilor art. I, care intră în vigoare la 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.*”;

— Art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000: „(2) *Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară.*”.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi, ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii și ale art. 108 privind actele Guvernului.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, la 5 zile de la publicarea sa în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2017 privind abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2017. Autorul excepției de neconstituționalitate urmărește constatarea neconstituționalității art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 și a art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 în ideea intrării în vigoare a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pe perioada celor 5 zile scurse între data publicării și data abrogării sale, considerând că

ordonanța de urgență intră în vigoare în ziua publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, și nu la o altă dată indicată în cuprinsul său. Astfel, modificările aduse art. 297 din Codul penal prin art. I din ordonanța de urgență ar putea fi considerate, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, drept lege penală mai favorabilă în sensul art. 15 alin. (2) din Constituție.

17. Curtea constată, însă, că eventuala constatare a neconstituționalității textului criticat nu îl poate aduce în fondul activ al legislației de la un anumit moment, mai exact pe perioada cuprinsă între data publicării ordonanței de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I, și data abrogării sale, perioadă anterioară unei eventuale decizii de constatare a neconstituționalității (1—4 februarie 2017).

18. Cu privire la o situație similară, și anume abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2017 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 14/2017, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că prevederile legale care au format obiectul abrogării pot continua să producă efecte numai dacă ele au fost vreodată în vigoare; or, în măsura în care acestea nu au făcut parte niciodată din dreptul pozitiv, efectul deciziei Curții Constituționale nu poate fi acela ca, pe de o parte, să înlăture prezumția de constituționalitate atașată normei de abrogare, iar, pe de altă parte, să aducă, în mod primar, în dreptul pozitiv un act abrogat care nu a fost niciodată în vigoare. Prin urmare, nu se urmărește, ca efect al deciziei Curții Constituționale, reintrarea în vigoare și readucerea în fondul activ al legislației a unei anumite soluții legislative, ci promovarea unei noi soluții legislative, ceea ce este o chestiune de politică legislativă și nu ține de efectele deciziei Curții Constituționale (Decizia nr. 217 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 10 septembrie 2019, paragraful 66).

19. Așadar, Curtea reține că și în cauza de față se urmărește, prin critica de neconstituționalitate formulată, aducerea în dreptul pozitiv de la un anumit moment a unui text de lege care nu a fost niciodată în vigoare. Mai exact, se încearcă

redimensionarea dreptului obiectiv prin intermediul unei decizii a Curții Constituționale în condițiile în care art. I din ordonanța de urgență nu a făcut parte niciodată din dreptul pozitiv și nu s-a aplicat niciodată în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

20. Curtea a stabilit că legătura cu soluționarea cauzei „presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului” (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014, paragraful 23, Decizia nr. 540 din 15 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 960 din 30 decembrie 2014, paragraful 26, sau Decizia nr. 376 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 7 august 2015, paragraful 26). Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 nu este aplicabilă cauzei deduse judecării instanțelor judecătorești, iar restabilirea stării de legalitate nu poate fi invocată, pentru că starea de legalitate vizează dreptul pozitiv, în timp ce restabilirea se referă la revenirea la aceasta prin repudierea actului care a afectat-o (a se vedea și *mutatis mutandis* Decizia nr. 217 din 9 aprilie 2019, paragraful 65). Astfel, excepția de neconstituționalitate privind art. III teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 și art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 este inadmisibilă, ambele texte fiind invocate în legătură cu receptarea în fondul activ al legislației de la un anumit moment a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017, care nu au făcut parte niciodată din dreptul pozitiv.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (2) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și ale art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, excepție ridicată de Gheorghe Bunea Stancu în Dosarul nr. 1.614/91/2015 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 468

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Teodor Alexandru Gavriș în Dosarul nr. 12.586/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.640D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 102 din 25 februarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 12.586/3/2015, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Teodor Alexandru Gavriș într-o cauză penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că redactarea textului de lege criticat este defectuoasă, întrucât prin modul în care este aplicat în practica judiciară lasă loc arbitrariului organelor judiciare de a modifica și completa rechizitoriul, după parcurgerea camerei preliminare și citirea actului de sesizare a instanței, ceea ce, în opinia autorului, echivalează cu schimbarea obiectului judecării, în dezacord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, consideră că normele procesual penale criticate îndeplinesc condițiile de accesibilitate și previzibilitate, stabilind, în concret, obiectul și limitele judecării la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare a instanței. În plus, reține că, față de legea procesual penală anterioară, noul Cod de procedură penală nu dă posibilitatea extinderii procesului penal pentru alte fapte sau persoane decât cele arătate expres în actul de sesizare. Totodată, reține că depunerea de cereri, excepții, concluzii, memorii ori alte acte de către participanții la proces,

inclusiv în faza judecării în fond, precum și modalitatea în care părțile sau procurorul înțeleg să susțină apărările și acuzațiile în fața instanței se înscriu pe deplin în limitele dreptului la un proces echitabil, analiza ori cenzurarea motivată a lor, prin raportare la normele legale incidente, fiind de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. De asemenea, arată că modul de interpretare și aplicare a legii este exclusiv în competența instanțelor de judecată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, memoriul comunicat la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 371 din Codul de procedură penală, cu următorul cuprins: „*Judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea atât a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 21 alin. (3) privind accesul liber la justiție, cât și a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin raportare la art. 11 și 20 din Legea fundamentală.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că norma procesual penală criticată reglementează obiectul judecării, stabilind în acest sens că „*Judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței*”. Dispozițiile art. 317 din Codul de procedură penală din 1968 prevedeau că „*Judecata se mărginește la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare a instanței, iar în caz de extindere a procesului penal, și la fapta și persoana la care se referă extinderea.*”

13. Cu privire la normele procesual penale în vigoare, Curtea a pronunțat Decizia nr. 102 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 13 mai 2020, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 371 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În considerentele deciziei precitate, paragrafele 12—16, Curtea a reținut că, potrivit legii procesual penale în vigoare, obiectul judecării se raportează la fapta și

persoana arătată în cuprinsul actului de sesizare a instanței — rechizitoriu (când instanța este sesizată printr-un acord de recunoaștere a vinovăției) sau încheierea de începere a judecării, după caz, în condițiile în care, ca regulă, trimiterea în judecată este atributul exclusiv al procurorului și se realizează prin rechizitoriu, iar investirea instanței de judecată și stabilirea limitelor acestei investiții sunt făcute de judecătorul de cameră preliminară prin încheierea de începere a judecării. O situație particulară o reprezintă ipoteza în care judecătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată, o admite în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală. Și în această din urmă ipoteză însă, investirea instanței de judecată se realizează de judecătorul de cameră preliminară în limitele stabilite de ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale și plângerea petentului, titularul acțiunii penale rămânând procurorul, iar nu petentul (victima). O nuanță trebuie însă reținută în această din urmă ipoteză, în condițiile în care judecătorul de cameră preliminară — ca urmare a exercitării atât a controlului de legalitate, cât și a controlului de temeinicie — poate să stabilească totuși noi limite ale investiției instanței.

14. În aceste condiții, Curtea a constatat că noua lege procesual penală, prin textul criticat, nu mai permite autoinvestirea instanței de judecată, prin extinderea procesului penal pentru alte fapte sau alte persoane ori a acțiunii penale pentru alte acte materiale, asigurându-se în acest fel celeritatea soluționării procesului penal — prin evitarea riscului de întârziere ori diluarea cauzei inițiale deduse judecării și stabilirea adevărului judiciar. De asemenea, Curtea a constatat că această limitare este o aplicație a principiului separației funcțiilor judiciare, potrivit căruia instanța nu se poate sesiza din oficiu cu judecarea și soluționarea unui conflict de drept penal, astfel încât conflictul care va face obiectul judecării în primă instanță va fi limitat la fapta care l-a generat și la persoanele între care s-a ivit, astfel cum rezultă din actul de sesizare a instanței.

15. Curtea a reținut însă că este posibil ca, în cursul cercetării judecătorești sau al dezbaterilor, să se descopere că făptuitorul a săvârșit și alte acte materiale care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, dar pentru care nu a fost trimis în judecată, ori că la săvârșirea infracțiunii care face obiectul judecării au participat și alte persoane, care însă nu au fost trimise în

judecată, sau că inculpatul a săvârșit, pe lângă infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată, dar în legătură cu aceasta, și o altă faptă prevăzută de legea penală pentru care nu a fost trimis în judecată sau că o persoană, care nu a fost trimisă în judecată, a comis o faptă prevăzută de legea penală care are legătură cu infracțiunea săvârșită de inculpat. Or, limitarea instituită prin norma procesual penală criticată are ca efect inaptitudinea funcțională a instanței de fond de a judeca alte fapte și/sau persoane cu privire la care, în cursul cercetării judecătorești, ar rezulta date având legătură substanțială cu faptele și persoanele deduse judecării. Cu privire la acestea din urmă, Curtea a reținut că instanța de judecată poate sesiza procurorul în vederea efectuării urmăririi penale și, eventual, a trimiterii în judecată a făptuitorilor, într-un dosar distinct, singurul organ judiciar care are prerogativa acuzării fiind procurorul. Totodată, Curtea a reținut că orice persoană — victimă a unei infracțiuni — poate formula plângere referitoare la o vătămare ce i s-a cauzat prin infracțiune, în temeiul art. 289 din Codul de procedură penală, ori plângere prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere, în condițiile art. 295 din același act normativ, la organul de urmărire penală competent ori, în raport cu art. 336—340 din Codul de procedură penală, poate formula plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime, la procurorul care supraveghează activitatea organului de cercetare penală, la procurorul ierarhic superior ori, astfel cum s-a arătat anterior, în situația unei soluții de netrimitere în judecată, la judecătorul de cameră preliminară.

16. În concluzie, Curtea a constatat că norma procesual penală criticată garantează drepturile procesuale ale părților și constituie expresia aplicării în plan legislativ a principiului constituțional care consacră dreptul la un proces echitabil. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile criticate sunt norme de procedură care nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, așa încât nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție.

17. Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Teodor Alexandru Gavriș în Dosarul 12.586/3/2015 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 371 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 549

din 7 iulie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă din 1865

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Mihai Vodă în Dosarul nr. 33.823/3/2016 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 98D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că există precedent constituțional în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 33.823/3/2016, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de Mihai Vodă într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire formulate în baza art. 322 pct. 6 din Codul de procedură civilă din 1865 împotriva unei decizii pronunțate în recurs.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că cererea de revizuire s-a întemeiat pe dispozițiile art. 322 pct. 6 din Codul de procedură civilă din 1865, deoarece interesele statului antrenate în speță nu au fost apărate deloc. Se susține că statul este cocreditor al debitoarei, din perspectiva taxelor și impozitelor aferente drepturilor salariale pe care societatea debitoare trebuie să le achite autorului excepției de neconstituționalitate în baza titlului executoriu.

6. Referitor la condiția evocării fondului cuprinsă în dispozițiile legale criticate, arată că aceasta nu trebuie cerută în nicio fază a controlului judiciar al actelor de executare. Se arată că, potrivit art. 509 alin. (2) din noul Cod de procedură civilă,

condiția evocării fondului nu mai este cerută pentru admisibilitatea cererii de revizuire formulate împotriva unei hotărâri pronunțate în recurs pe motivul că statul nu a fost apărat deloc. Or, în acest fel se creează o discriminare între justițiabilii care formulează o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865 și cei care formulează o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 509 din noul Cod de procedură civilă, dispozițiile legale criticate încălcând și dreptul la un proces echitabil.

7. **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prin dispozițiile legale criticate legiuitorul a impus o condiție ce trebuie îndeplinită pentru a putea promova calea de atac extraordinară a revizurii. Astfel, revizuirea unei hotărâri date de o instanță de recurs se poate cere atunci când aceasta evocă fondul, ceea ce implică fie stabilirea unei alte stări de fapt decât cea care fusese reținută în faza de judecată anterioară, fie aplicarea altor dispoziții legale la împrejurările de fapt ce fuseseră stabilite, în oricare din ipoteze urmând să se dea raportului juridic dedus judecătii o altă dezlegare decât cea dată până la acel moment. Hotărârile instanțelor de recurs care evocă fondul sunt acelea prin care instanțele admit recursul și, rejudecând cauza dedusă judecătii, modifică în tot sau în parte hotărârea recurată, nefăcând astfel obiectul cererii de revizuire deciziile prin care recursul a fost respins. Din această perspectivă, dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii și nu constituie o discriminare prin raportare la dispozițiile art. 509 alin. (2) din noul Cod de procedură civilă, având în vedere că, prin ipoteză, discriminarea se apreciază în condiții similare, ipoteză ce nu se regăsește în speță.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată că, în jurisprudența sa referitoare la principiul egalității, Curtea a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. În acest sens menționează Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011 sau Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 322 teza a doua din Codul de procedură civilă din 1865. Din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese că acesta critică doar teza finală a părții introductive a art. 322 din Codul de procedură civilă din 1865 în ceea ce privește sintagma „*atunci când evocă fondul*”. Așadar, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea dispozițiilor art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]*”

13. Curtea observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât continuă să își producă efecte în cauză.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi. Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că în susținerea acesteia sunt invocate și dispozițiile art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum acestea sunt interpretate potrivit art. 20 alin. (2) din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a mai analizat condiția evocării fondului cuprinsă în dispozițiile art. 322 teza finală din Codul de procedură civilă din 1865 și a reținut că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată în scopul îndreptării erorilor de fapt și numai din acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evocă fondul. Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice la care se referă impune ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita calea de atac a revizuirii. Prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea

fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte. Pentru acest motiv, ce ține de specificul căii de atac, textul de lege criticat se referă la hotărâri pronunțate în recurs prin care se evocă fondul, adică acele hotărâri prin care fondul cauzei a fost soluționat chiar de instanța de recurs (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.430 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2010, Decizia nr. 258 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, Decizia nr. 876 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, sau Decizia nr. 1.163 din 15 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 25 noiembrie 2011).

16. Considerentele și soluția reținute în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. În ceea ce privește temeiul formulării cererii de revizuire, art. 322 pct. 6 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea observă că aceste dispoziții legale apără, prin posibilitatea declanșării revizuirii, două categorii de interese, circumscrise unor categorii de subiecte de drept limitativ prevăzute de lege. Astfel, acest text de lege se referă la persoanele dispărute, incapabile sau puse sub curatelă față de care legiuitorul a manifestat o grijă specială, având în vedere situația defavorizată în care se găsesc aceste persoane, luând măsuri de protecție sporită a intereselor lor. Cea de a doua categorie privește statul și alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică. Față de acestea, justificarea posibilității de a promova calea de atac a revizuirii, atunci când nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie, rezultă din necesitatea ocrotirii cu precădere a interesului public pe care îl realizează subiectele de drept enumerate.

18. Însă autorul excepției de neconstituționalitate nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de persoane prevăzute de textul legal menționat, ci doar susține că statul nu a fost apărat deloc în cauza având ca obiect soluționarea recursului prin decizia supusă revizuirii în prezenta cauză. Or, din acest punct de vedere, cererea astfel formulată vizează apărarea intereselor unei alte persoane care, de altfel, are posibilitățile tehnice și materiale de a se apăra, iar dacă acest lucru nu se întâmplă, există alte mijloace legale puse la îndemână de legiuitor pentru tragerea la răspundere a persoanelor vinovate și recuperarea eventualului prejudiciu suferit (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 52 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 13 aprilie 2012).

19. În fine, Curtea nu poate reține nici pretinsa discriminare sau încălcarea dreptului la un proces echitabil, deoarece dispozițiile legale criticate nu îngrădesc dreptul părților de a se adresa justiției pentru valorificarea drepturilor pretinse și a intereselor lor legitime și nici dreptul constituțional al egalității în drepturi, punând la dispoziția părților mecanismele instituite de legea de procedură în vigoare la data pornirii procesului, acestea bucurându-se de toate garanțiile care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

20. Curtea a subliniat în jurisprudența sa că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și discriminări (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 569 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 16 decembrie 2014, paragraful 20).

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Vodă în Dosarul nr. 33.823/3/2016 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 322 teza finală a părții introductive din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Andreea Costin**HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI****GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru aprobarea Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate sau deținute de Ministerul Finanțelor Publice și de instituțiile aflate în subordinea acestuia și termenele de clasificare aferente**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 22 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Lista cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate sau deținute de Ministerul Finanțelor Publice și de instituțiile aflate în subordinea acestuia și termenele de clasificare aferente, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Lista cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate sau deținute de Ministerul Finanțelor Publice și de instituțiile aflate în subordinea acestuia și termenele de clasificare aferente, prevăzută la art. 1 se comunică instituțiilor interesate de către Ministerul Finanțelor Publice, fiind clasificată potrivit legii.

(2) Informațiile clasificate secrete de stat, aparținând instituțiilor care nu se mai află în subordinea sau sub autoritatea Ministerului Finanțelor Publice, se mențin ca informații clasificate și se protejează potrivit legii, pe întreaga perioadă a menținerii clasificării informațiilor sau până la încadrarea acestor informații în noi clase și niveluri de secretizare, după caz.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 613/2019 pentru aprobarea Listei cuprinzând categoriile de informații secrete de stat, pe niveluri de secretizare, elaborate sau deținute de Ministerul Finanțelor Publice și de instituțiile aflate în subordinea acestuia și termenele de clasificare aferente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 23 august 2019.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBANContrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 8 octombrie 2020.

Nr. 847.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind aprobarea modelului și conținutului formularelor și documentelor utilizate în activitatea de verificare documentară

Având în vedere prevederile art. 149 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor Publice comunicat prin Adresa nr. 895.658 din data de 2.10.2020,

în temeiul prevederilor art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul și conținutul formularelor și documentelor utilizate în activitatea de verificare documentară, reglementată la titlul VI capitolul V „Verificarea documentară” din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

- a) Solicitare de documente/informații, prevăzut în anexa nr. 1;
- b) Invitație pentru audiere, prevăzut în anexa nr. 2;
- c) Dispoziție de măsuri ca urmare a verificării documentare, prevăzut în anexa nr. 3;

d) Decizie de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare, prevăzut în anexa nr. 4.

Art. 2. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, Direcția generală control venituri persoane fizice, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și structurile subordonate acestora, precum și Direcția generală antifraudă fiscală vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 7 octombrie 2020.
Nr. 3.666.

ANEXA Nr. 1

SIGLA D.G.R.F.P./D.G.A.M.C./ D.G.A.F./D.G.C.V.P.F.	Direcția..... Administrația.....	Nr. Data/...../.....
---	-------------------------------------	------------------------------------

SOLICITARE DE DOCUMENTE/INFORMAȚII

Domnului/Doamnei, în calitate de/având funcția de

Denumirea contribuabilului/plătitorului

Codul de identificare fiscală

Domiciliul fiscal

Vă aducem la cunoștință că în urma verificării documentare aflate în curs de desfășurare au fost constatate următoarele:

În temeiul prevederilor art. 58, 64 și 149 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, pentru stabilirea situației de fapt fiscale, vă rugăm să transmiteți următoarele documente/înscrisuri/informații:

Documentele/Înscrisurile pot fi transmise, în copie, la sediul nostru din

fie prin mijloace electronice de comunicare la distanță (în situația în care sunteți înrolat în SPV), fie prin e-mail la adresa, fie prin poștă sau prin depunere la registratura organului fiscal din

SIGLA D.G.R.F.P./D.G.A.M.C./ D.G.A.F./D.G.C.V.P.F.	Direcția..... Administrația.....	Nr. Data/...../.....
---	-------------------------------------	------------------------------------

**DISPOZIȚIE DE MĂSURI
ca urmare a verificării documentare**

1. Date de identificare ale contribuabilului/plătitorului

Denumirea contribuabilului/plătitorului

Codul de identificare fiscală

Nr. de înregistrare la registrul comerțului

Domiciliul fiscal

2. Constatări

Ca urmare a acțiunii de verificare documentară efectuate de către organele fiscale din cadrul, au fost constatate următoarele:

3. Măsuri dispuse

În baza art. 149 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, dispunem următoarele măsuri:

3.1. Măsura nr. 1

3.1.1. Prezentarea măsurii nr. 1:

3.1.2. Termen:

3.1.3. Motivul de fapt:

3.1.4. Temeiul de drept:

3.2. Măsura nr. 2

3.2.1. Prezentarea măsurii nr. 2:

3.2.2. Termen:

3.2.3. Motivul de fapt:

3.2.4. Temeiul de drept:

Despre modalitatea de ducere la îndeplinire, în termenul stabilit, a măsurilor dispuse prin prezenta ne veți informa în termen de 3 zile de la data îndeplinirii acestora.

4. Data comunicării

Data comunicării reprezintă data la care se efectuează comunicarea actului administrativ-fiscal emis în formă letrică în condițiile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

— data semnării de primire, dacă se asigură remiterea acestuia contribuabilului/împuțernicului, în condițiile art. 47 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

— data înscrisă de poștă la remiterea „confirmării de primire”, dacă a fost transmis prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, în condițiile art. 47 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

— data la care expiră termenul de 15 zile de la data afișării anunțului publicitar, în condițiile art. 47 alin. (5)—(7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Data comunicării reprezintă data la care se efectuează comunicarea actului administrativ-fiscal emis în formă electronică în condițiile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

— data la care expiră termenul de 15 zile de la data comunicării prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de comunicare, în condițiile art. 47 alin. (15) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

5. Mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului și, respectiv, informarea acestuia despre aspectele constatate și măsurile dispuse

6. În conformitate cu art. 268 și 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, împotriva prezentului act administrativ-fiscal se poate formula contestație, care se depune, în termen de 45 de zile de la comunicare, la organul fiscal emitent, sub sancțiunea decăderii.

Dispoziția de măsuri ca urmare a verificării documentare conține un număr de pagini.

Aprobat	Avizat	Întocmit	
Conducătorul structurii care a efectuat verificarea documentară Funcția	Șef de serviciu	Funcționarul/Funcționarii public/publici care a/au efectuat verificarea	Semnătura
Numele și prenumele	Numele și prenumele	Numele și prenumele	
Semnătura	Semnătura		

NOTĂ:

În situația comunicării documentului în format electronic contribuabililor înregistrați în spațiul privat virtual, acest tabel nu va fi afișat.

SIGLA D.G.R.F.P./D.G.A.M.C./ D.G.A.F./D.G.C.V.P.F.	Direcția..... Administrația.....	Nr. înregistrare..... Data/...../.....
---	-------------------------------------	---

DECIZIE DE IMPUNERE
privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare

1. Date de identificare ale contribuabilului/plătitorului

Denumirea/Numele și prenumele contribuabilului/plătitorului

Codul de identificare fiscală

Nr. de înregistrare la registrul comerțului

Domiciliul fiscal: localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul

2. Date privind obligația fiscală

Ca urmare a verificării documentare efectuate conform prevederilor art. 148—149 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, au fost stabilite următoarele obligații fiscale principale:

Nr. crt.	Denumirea impozitului/taxeii/contribuției	Perioada impozabilă lună/trimestru/semestru/an	Obligația fiscală declarată de contribuabil/stabilită de organul fiscal — lei —		Diferența de obligație fiscală stabilită ca urmare a verificării documentare (+/-) — lei —	Codul contului bugetar	Termenul scadent
			Nr./data declarație/deciziei	Suma (+/-) lei			
0	1	2	3	4	5	6	7
1							
2							
3							

3. Motivul de fapt

.....
.....

4. Temeiul de drept

.....
.....

5. Data comunicării

Data comunicării reprezintă data la care se efectuează comunicarea actului administrativ-fiscal emis în formă letrică în condițiile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

— data semnării de primire, dacă se asigură remiterea acestuia contribuabilului/împuțernicului, în condițiile art. 47 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

— data înscrisă de poștă la remiterea „confirmării de primire”, dacă a fost transmis prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, în condițiile art. 47 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare;

— data la care expiră termenul de 15 zile de la data afișării anunțului publicitar, în condițiile art. 47 alin. (5)—(7) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Data comunicării reprezintă data la care se efectuează comunicarea actului administrativ-fiscal emis în formă electronică în condițiile art. 47 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, respectiv:

— data la care expiră termenul de 15 zile de la data comunicării prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de comunicare, în condițiile art. 47 alin. (15) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

6. Termenul de plată

Diferențele de impozit, taxă sau contribuție stabilite de organele fiscale ca urmare a verificării documentare se plătesc, potrivit art. 156 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în funcție de data comunicării prezentei, astfel:

— până la data de 5 a lunii următoare, inclusiv, când data comunicării este cuprinsă în intervalul 1—15 din lună;

— până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv, când data comunicării este cuprinsă în intervalul 16—31 din lună.

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679

7. Mențiuni privind audierea contribuabilului și, respectiv, informarea acestuia despre aspectele constatate și consecințele fiscale

8. În conformitate cu art. 268 și 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, împotriva prezentului act administrativ-fiscal se poate formula contestație, care se depune, în termen de 45 de zile de la comunicare, la organul fiscal emitent, sub sancțiunea decăderii.

Prezenta decizie reprezintă titlu de creanță și este emisă, potrivit prevederilor art. 149 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, sub rezerva verificării ulterioare.

Decizia de impunere conține un număr de pagini.

Aprobat	Avizat	Întocmit	
Conducătorul structurii care a efectuat verificarea documentară Funcția	Șef de serviciu	Funcționarul/Funcționarii public/publici care a/au efectuat verificarea	Semnătura
Numele și prenumele	Numele și prenumele	Numele și prenumele	
Semnătura	Semnătura		

NOTĂ:

În situația comunicării documentului în format electronic contribuabililor înregistrați în spațiul privat virtual, acest tabel nu va fi afișat.

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

